

ПЛЕНУМ ОБКОМУ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

2 лютого відбувся пленум обкому Компартії України.

На пленумі обговорено інформацію бюро обкому партії про роботу партійних організацій, радянських і господарських органів області по забезпеченню організованого проведення зимівлі худоби та збільшенню виробництва і заготівель продуктів тваринництва в 1982 році.

З інформацією виступив секретар обкому партії В. М. Щербина.

В обговоренні інформації взяли участь В. Д. Іванов — перший секретар Онуфріївського райкому партії, Л. І. Шліфер — голова колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, Т. М. Руда — секретар парткому колгоспу «Росія» Новоукраїнського району, Л. О. Дейнека — перший секретар Ульянівського райкому партії, Н. В. Шевченко — свинарка радгоспу імені Рози Люксембург Бобринецького району.

Пленум розглянув організаційне питання. У зв'язку з виходом на пенсію М. М. Кобилячак звільнений від обов'язків першого секретаря і члена бюро обкому партії. Першим секретарем і членом бюро обкому Компартії України обрано М. Г. Самілика, який до цього працював секретарем Дніпропетровського обкому партії.

У роботі пленуму взяв участь і виступив член Політбюро, другий секретар ЦК Компартії України І. З. Соколов.

ЗІЗДАМ КОМСОМОЛУ —
ГІДНУ ЗУСТРІЧ

ЕФЕКТ

КОЛЕКТИВНОГО ПОШУКУ

Це господарство — економічно міцне, багатогалузеве. Більшість його трудівників — члени ВЛКСМ, молодь комсомольського віку. Саме тому, про що б не говорили юні куцезоліці, найчастіше почуєте ви від них одвічні хліборобські слова «врожай», «жнина», «зимівля», котрими ніби позначені перші сторінки їхніх біографій.

Думаю, що перш ніж почати розмову про наші конкретні справи, турботи і плани, варто повернутися у недалеке минуле. Три роки тому в автогаражі нашого господарства було створено комсомольсько-молодіжний колектив. Перший, у колгоспі. Ідею подав водій Григорій Соколенко, він же став групкомсоргом КМК. Майже 70 процентів усіх працюючих в автогаражі були членами ВЛКСМ. Проте сумнівів виникло немало: багато хто не розумів переваг колективної праці. Відверто кажучи, і комітет комсомолу господарства мало чим міг зарадити — не мали ми ще досвіду, необхідного для підтримки цієї важливої справи. Допоміг районний комітет комсомолу. Порадили нам працівники оргвідділу вивчити досвід передових колективів району, діли рекомендації, необхідну літературу. А ще час працював на нас: у практичних ділах кувалися дружба і взаємодопомога, вболівання за «наше», колективне. Прийшли перші трудові успіхи.

Нині серед 22 комсомольців-водіїв немає жодного відстаючого. А Григорій Соколенко, Іван Пате-рило, Володимир Ричка та Іван Вергун не раз виходили переможцями колгоспного соціалістичного змагання. Саме завдяки їхній сумлінній, стабільно ритмічній праці прийшла справжня трудова перемога до колективу. За підсумками районного соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів він визнаний пере-

можцем. КМК зекономив більше 300 центнерів пального і мастил. Уже відкрито і рахунок економії нинішнього року. Зрозуміло: молоді водії зобов'язалися працювати у дні роботи XIX з'їзду ВЛКСМ на заощадженню пального.

До речі, ініціативу КМК автогаража підтримали комсомольсько-молодіжні колективи тракторних бригад, очолювані Анатолієм Руденком і Григорієм Троцьким. На рахунок молодих механізаторів теж немало вагомих трудових успіхів: обидва колективи перевиконали соціалістичні зобов'язання, взяли на перший рік одинадцять п'ятирічки, закінчують підготовку техніки до польових робіт. В тракторній бригаді № 3 нині успішно діє механізований загін по транспортуванню на поля органічних добрив. Його члени Юрій Литвин, Григорій Троцький і Микола Коваленко вже справились із завданням чотирьох місяців. А механізатори бригади № 2 наполегливо готуються до веснооранки і сіяби кукурудзи: цього року вперше вирощуватимуть її за індустріальною технологією.

Готуючись до звітно-виборчих комсомольських зборів, гортаючи папери, помітив я таку закономірність: майже всі трудові ініціативи йшли від комсомольсько-молодіжних. Молодь нашого господарства по-ударному працювала на передз'їздовській вахті, підтримала заклик москвичів — присвятити 60-річчю утворення СРСР 60 ударних тижнів, нині готується гідно зустріти з'їзди комсомолу. Тим і славна наша Спілка, що завжди молодь була попереду, що кожне нове покоління намагалося обов'язково примножити діла своїх попередників.

О. КУЛИНИЧ,
секретар комітету комсомолу колгоспу імені XXV з'їзду КПРС.
Онуфріївський район.

ПРОЛЕТАРИ ВСІХ КРАІН. ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий колос

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 4 лютого 1982 року • № 15 (3055) • Ціна 2 коп.

ТИ
НА ЗЕМЛІ
ГОСПОДАР

Як і належить

Кор.: Насамперед хотілося б почути про враження від поїздки до Києва.

Сергій Застава: Враження найкращі. У Києві ми були всього два дні, але за цей короткий час відвідали визначні місця старовинного міста, у складі учасників зустрічі побували на Виставці досягнень народного господарства Української РСР.

Знайомства з цікавими людьми завжди бажані, надто коли ці люди — твої колеги. Подібні зустрічі дозволяють поглибити знання з досвідом хліборобів із інших областей, поділитися своїм. Таких друзів від сьогоднішнього дня у нас уже більше. По приїзду до своїх господарств ми розкажемо про почуте, побачене.

До цієї зустрічі нам з Петром було добре знайомі ім'я Тетяни Стрижак із Херсонщини. А під час зустрічі про її роботу, турботи довідалися від неї самої. Скромна, симпатична дівчина розповідала про себе, про те як стала хліборобом.

Кор.: Петре, хліборобська біографія у тебе та-кож почалася не одразу після школи?

Петро Козішкурт: Так. Я виріє у селі, любив його змагання, тому, здавалося, рано чи пізно мав би до нього вернутися. Після восьмирічки здобув професію будівельника і працював у місті. Та після служби в лавах Радянської Армії повернувся до землі, пішов помічником до батька у перші ж жнива. І вже тоді зрозумів: тут моє місце. Невдовзі батько передав мені свого старенького СК-4, яких нині в області можна на пальцях порахувати. Служив він мені справно, торік я намолотив на ньому п'ять з половиною тисяч центнерів зерна. Звичайно, з «Нивами» та «Колосами» важко змагатися, та й «вік» у СК-4 вже не той — минулорічний сезон для нього був десятим. Цього літа виведу на лан повеньку «Ниву», яка нині стоїть на лінії готовності.

На минулорічних жнивках найкращі молоді хлібороби області досягли високих результатів. Нині не тільки на Кіровоградщині, а й у республіці відомі імена братів Василя та Миколи Вакуленків із колгоспу «Дружба» Олександрівського району, які в республіканському соціалістичному змаганні серед комбайнових екіпажів, що жинували на СК-6, зайняли почесне четверте місце, комбайнера Сергія Святеліка з радгоспу імені Дмитрова Устинівського району, жаткаря Миколи Бицюка із колгоспу імені Комінтерну Онуфріївського району. Цими днями у Києві проходила зустріч переможців республіканського змагання, які добилися найкращих показників на жнивках-81. У ній взяли участь два представники нашої області: комбайнер Петро Козішкурт із колгоспу імені Фрунзе Ульянівського району та шофер Сергій Застава з колгоспу імені Ілліча Компаніївського району. Їхні імена занесено до Книги пошани Української орленів Леніна, Жовтневої Революції і Трудового Червоного Прапора республіканської комсомольської організації.

Наш кореспондент зустрівся з переможцями і попросив їх відповісти на кілька запитань.

хліборобові

Кор.: З якими труднощами довелося зустрічатися торік?

П. Козішкурт: Погода сприяла хорошим жнивкам. Хліб у нашому колгоспі зібрали за дванадцять днів. Цьому допомогло соціалістичне змагання. Єдине, що потребує, на мою думку, вдосконалення в цю гарячу пору — робота дозорців на жнивках. Бо змагання за першість хоч і сприяє оперативності, однак при цьому програє якість нашої роботи. За успіхом — втрати зерна, і сумлінний хлібороб не може з ним миритися...

С. Застава: Я хотів би продовжити Петрову думку. Справді, ота «тройчатка» чи «п'ятірка», якими стимулюються надпланові рейси, найчастіше нам же самим і шкодять. Бо щоб зробити два-три «зайві» рейси, шофер мало уваги звертає на спідометр: же не автомобіль з максимальною швидкістю, а при наших польових дорогах втрати зерна неминучі. Ось саме в таких випадках недбайливим хліборобам повинні сказати своє слово комсомольські «проектористи». А це як шофер бачу вихід із цього становища ось у чому: треба залучати до перевезення хліба потужні авто-

мобілі. Надто на шляху від току до елеватора. Я водив «Колхиду», яка замінює одразу чотири «газони», і перевіз 1610 тонн зерна, виробивши при цьому 89555 тонн-кілометрів. От якби, приміром, за що справу «взявся» КаМАЗ — його кузов вміщує 20—25 тонн зерна! По-моєму, це — вихід. Таку ж думку висловлювали і мої колеги на зустрічі переможців змагання у Києві.

Кор.: Які завдання ставите перед собою на прийдешнє літо?

П. Козішкурт: Я вже казав, що працюватиму на новій «Ниві», тому не можу ще замірятися на високий результат. Але, гадаю, восьмирічний рубіж подолаю.

С. Застава: Головне — аби вродило. А хліб ми зберемо. Трудитимусь, як і належить хліборобові. Тим більше, що минулорічний успіх зобов'язує.

Кор.: Хай щастить вам!

На знімку: переможці республіканського соціалістичного змагання на жнивках-81 Петро КОЗІШКУРТ і Сергій ЗАСТАВА.

Фото В. ГРЕБА.

60-РІЧЧЮ СРСР — 60 УДАРНИХ ТИЖНІВ

В ОБЛАСТІ ТРИВАЄ
ТРУДОВІ, УДАРНА ВАХ-
ТА, ПРИСВЯЧЕНА БУ-
ДІВНИКАМ БАМУ.

Щоб вагони служили довше

Дванадцятий рік існує комсомольсько-молодіжна зміна комуністичної праці станції Фундуклівка Олександрівського району. За цей час тут з'явилось чимало добрих традицій. Основою всієї діяльності КМК є ударна праця кожного члена зміни. Перший рік одинадцяті п'ятирічки колектив молодих залізничників (керівник Михайло Євєнко, групкомсорг Олексій Кримський) завершив успішно. Було прийнято і відправлено за багатьма адресами 40550 тонн важливих народногосподарських вантажів. Це значно більше планового завдання. Завдяки раціональному використанню рухомого складу члени зміни зуміли збільшити статистичне навантаження кожного вагона на дві тони. Цим самим КМК звільнив додаткові 28 вагонів під термінові вантажі.

Виробниче завдання першого місяця другого року п'ятирічки КМК виконав достроково. Залізничникам допоміг багатий досвід наставників: головний кондуктор Іван Котляр, старший кондуктор Яків Шмарко, чергові стрілочного поста Катерина Ткаченко та Ганна Горбенко, прийомодавач Людмила Осадча щедро діляться своїми знаннями.

Комсомольсько-молодіжна зміна одним із важливих своїх завдань вважає збільшення строку служби вагонів. Адже це дасть змогу додатково відправляти потрібні вантажі.

В. САВЕЛЬЄВ.
Олександрівський район.

Під девизом економії

«П'ять днів кожного року одинадцяті п'ятирічки працювати на економічній сировині», — під таким девизом трудяться сьогодні комсомольці, комсомолки та комсомолки Кіровоградської вузтрової фабрики. Минулого року молоді виробничники заощадили 1064 квадратних дециметрів шкідливих речовин, 2,6 тисячі квадратних дециметрів текстилю, значну кількість гуми, іншої цінної сировини. Найбільший вклад у фонд економії внесли комсомольсько-молодіжний колектив Пилип Улянох та Галина Зайцевої. На їхньому рахунку, крім заощадженої сировини, ще й 98 тисяч заощаджених кіловат-годин електроенергії.

Ставши на ударну трудову вахту, присвячену будівельникам БАМу, виробничники зобов'язались дати понад план значну кількість продукції.

М. Кіровоград.

Приїхали в Богданівку

ГОСТІ

Друзі по змаганням богданівці зустрічали хлібом-сіллю. Цього дня аматори колгоспу «Заповіт Леніна» приїхали сюди із творчим звітом. Ним і відкрились в області звітні концерти колективів художньої самодіяльності господарств, які змагаються між собою. Виконком обласної Ради народних депутатів та президія обласної ради профспілок прийняли спільну постанову про проведення з 30 січня по 10 квітня обласних оглядів-конкурсів художньої самодіяльності, присвячених 60-річчю утворення Союзу РСР. Звіти аматорів господарств-суперників по змаганням і стануть складовою цих конкурсів.

Перед початком виступу самодіяльних артистів колгоспу «Заповіт Леніна» до присутніх звернувся начальник обласного управління культури М. І. Сиченко. Він, зокрема, підкреслив, що проведення в області концертів клубних закладів господарств, що змагаються між собою, вперше набуває такої масштабності.

Перед присутніми виступили також голова виконкому Богданівської сільської Ради народних депутатів І. Р. Лелека, секретар парткому колгоспу «Родина» Б. Я. Дубовий, гості — голова правління колгоспу «Заповіт Леніна» Г. М. Хоменко, секретар парткому цього господарства В. М. Коваленко.

Зустріч закінчилась звітним концертом, у якому взяли участь хор, танцювальний колектив, жіночий та чоловічий вокальні ансамблі колгоспу «Заповіт Леніна».

К. ПЕТРОВ.

Знам'янський район.

Головний герой — молодий робітник

«Молодий робітник» — під таким девизом проходить II Всесоюзний конкурс на кращий твір літератури, присвячений навчанню і праці учнів професійно-технічних училищ. 28 січня в Москві переможцям цього творчого змагання було вручено почесні нагороди.

Підсумки конкурсу, проведеного ЦК ВЛКСМ, Спілкою письменників СРСР, Держпрофосвітою і Держкомвидавком СРСР, не можуть не радувати, — сказав кореспондентом ТАРС голова журі, лауреат Державної премії СРСР письменник С. Сартаков. — Але ж він познайомив зразку 170 творами, які розповідають про життя, мрії і прагнення тих, хто має розвивати традиції трудової доблесті радянського робітника цього класу.

Темі морального становлення молодого трудівника Країни Рад знайшли відображення в романі А. Джордадзе «Ангел крокує по землі», у повістях «Зірки на росстані» Г. Баннова, «День відкритих дверей» Ю. Слащиліна, «Повернення у вересень» А. Мазура, «Шлях героя» А. Маркуші, «Андрій з Червоної вулиці» А. Мусатова і М. Лященко, інших творів, відзначених преміями. Гадаємо, що вони допоможуть юній зміні, перед якою стоїть питання, ким бути, у виборі майбутньої професії.

[ТАРС].

БОРНСА війна застала в Саратовському танковому училищі. Як і сотні інших юнаків, він готувався стати надійним захисником рідної Вітчизни. Та обставини вимагали трирічну навчальну програму освоїти за один рік.

...Восени 1943 року восьмий механізований корпус, що входив до складу п'ятої гвардійської армії, одержав поповнення. Тоді Борис був призначений командиром танкового взводу 139-го танкового полку. В складі цього військового підрозділу молодий воїн відважно гromив фашистських загарбників від Дніпра до Ельби.

Я попросив Бориса Івановича розповісти про найближчі пам'ятні дні війни.

— Улітку 1943 року наша військова частина розташовувалась у районі залізничної станції Кобеляки, — почав свою розповідь ветеран. — Чути було гарматну канонаду. То передові підрозділи наших військ вели бої за визволення Кременчука. Ми непоміченими підійшли до Купецької і Деріжівки. Шостого листопада одержав бойовий наказ: «Зламати опір загарбників, форсувати Дніпро і з боями пробиватися в напрямку Олександрії»...

Зав'язався жорстокий бій. Тільки в ніч на 7 листопада вдалося форсувати Дніпро, а в кінці наступного дня взвод Черкешова увірвався в Понельнасте.

На підступах до Олександрії в районі населених пунктів Зибке-Дівоче Польє гітлерівці чинили нападний опір. Треба було знищити вогневі точки ворога і цим забезпечити підрозділу дивізії просування вперед. Виконати це завдання мали танкісти першої роти 139-го танкового полку, якою командував старший лейтенант П. О. Баранов, учасник Сталинградської битви.

Безстрашно гromив во-

рога комсомольський танковий екіпаж, яким командував Несмашиль. По його танку фашисти вели принципальний вогонь. Відважний молодий воїн був тяжко поранений. Заряджаючи комсомольць Кошарев намагався через де-

сантний лок винести з танка свого командира, але і його сколила ворожа куля. Бій тривав майже цілий день. Радянські танкісти перемогли, визволили від фашистських загарбників чимало населених пунктів — Трудовку, Петропаврівку, Золотарівку, Воронівку, Педогарки. Було знищено 4 танки, 2 бронетранспортери, дві мінометні батареї, вісім кулеметних точок та більше двох рот гітлерівців.

Особливо відзначився в бою командир роти комуніст П. О. Баранов, який знищив близько сотні загарбників і загинув на очах Черкешова. За проявлений героїзм П. О. Баранов посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

ПІСЛЯ розгрому фашистів у районі Павлиха Борис і його бойові друзі одержали новий наказ: забезпечити просування вперед піхотних частин, які вели бої в районі сіл Бандурівки і Ясеноватки. Далі йшли в напрямі Олександрії та Знам'янки.

— То було 28 листопада 1943 року, — згадує Б. І. Черкешов. — Ми мали завдання робити глибокі рейди в тил ворога, виявляти і знищувати його вогневі точки. Під Банду-

рівкою закінчив перший бій. Кілька наших танків, в тому числі й мій, було підбито. Однак ми не розгубилися. Екіпажу мого танка вдалося вилізти з машини і витягти кулемет та боеприпаси. Наш приклад наслідували танкові

ВІД ДНІПРА ДО ЕЛЬБИ

проліг бойовий шлях комсомольця
Бориса Черкешова

екіпажі комсомольців Воробйова і Пушкіна. Швидко зайняли обороту. Фашисти двічі нас контратакували, але були відбиті. Ми відстояли свої танки. І вночі тротами витягли їх з поля бою, а ремонтники під керівництвом В. В. Тумбаєва швидко привели машини в бойову готовність. І ми знову продовжували бити фашистів. Наступного дня Бандурівка і Ясеноватка були звільнені від окупантів.

У тому бою відзначився комсомолець Андрій Моргунов. Він зензачка увірвався у розташування гітлерівців. Знищив їхній танк і 10 бронетранспортерів, а по фашистах, які панічно тікали, відкрив неласливий вогонь. За виявлену відвагу А. Моргунов нагороджено орденом Леніна.

* * *

МАБУТЬ, не всі олександрійці знають, що при визволенні Бандурівки і Протопопівки кулеметник Василь Карпаченко повторив подвиг Олександра Матросова. А було це так. 1 грудня 1943 року під Ведмежим Яром воїни 68-ї механізованої бригади вели жорстокий бій.

Перший номер кулемета був смертельно поранений. Тоді Василь сам продовжував поливати фашистів свинцевим вогнем. Але й він був поранений. Долаючи біль, він на животі кілька метрів просувався в бік вогневої точки ворога.

Тоді Василь сам продовжував поливати фашистів свинцевим вогнем. Але й він був поранений. Долаючи біль, він на животі кілька метрів просувався в бік вогневої точки ворога.

А потім піднявся і накрив її своїм тілом.

Дивізійна газета «Паштурм» тоді писала:

Юноша з безсонними очима
Тілом закривав пулемет,
Прочитайте і скажіть
Разве он когда-нибудь умрет?

* * *

Вогневий взвод Черкешова зензачка виявлявся у розташуванні ворога і завдавав йому нищівних ударів. Так було, коли війська визволяли Олександрію. Знам'янку і ряд інших населених пунктів на підступах до Кіровограда.

Оволодівши селами Троїнка і Мохоричі, танкісти наступали в напрямку Вершніокам'янки і Новгородка. За трасу, що сполучає Новгородку і Кіровоград, вони протягом двох днів вели запеклі бої.

Борис Іванович розповів про те, як гітлерівці направили на 4 наших танки 10 своїх та ще велику групу піхоти. Зав'язався кривавий бій. Три танки, в тому числі і Черкешова, були підбиті. Два з них загорілись. Командир

заводу комсомольця Габараєв був поранений. Обставини змусили взвод під прикриттям танкового екіпажу лейтенанта Никифорова відійти у Вершніокам'янку, а потім у Нову Прагу. Але там танкісти були недовго. В ніч під повний, 1944 рік вони знову відправились у глибокий рейд в напрямі Суботців, Грузького, Великої і Малої Віски. В боях під с. Грузьким Черкешова було поранено.

Після лікування, в травні 1944 року відважний танкіст комсомолець Борис Черкешов знову поповнив ряди фронтовиків. Свою військову частину він знайшов на території Польщі, яка діяла в складі другого Білоруського фронту в районі міста Білосток. У січні 1945 року він форсував ріку Нарву. Брав участь в боях за визволення Кенігсберга, Гдані, Гданська, форсував Одер. А третнього травня 1945 року війшов на р. Ельбу в районі Грабова.

Вітчизна високо оцінила бойові подвиги відважного комсомольця Б. І. Черкешова, нагородила його орденом Червоного Прапора, Вітчизняної війни другого ступеня, двома орденами Червоної Зірки та п'ятнадцятьма медалями.

Дружина Б. І. Черкешова — Ольга Петрівна — теж ветеран Великої Вітчизняної. Вона ще до війни закінчила курси медичних сестер. А на фронті комсомолка служила санітструктором 68 механізованої бригади 8-го механізованого корпусу. Її нагороджено орденом Червоної Зірки.

Нині подружжя Черкешових — на пенсії, але обоє ще трудяться на Олександрівському електромеханічному заводі.

Л. САВІН,
ветеран Великої Вітчизняної війни.

м. Олександрія.

рої вирні в очах в день паштрашній. І тоді може, по і журналісти, нові письменники пойдуть знову сюди, щоб розміслити про нового героя, який якого проясни- ся між собою.

КРАСА ЛЮДСЬКА

ЙОГО ХАТА — на белебні. Навколо — вишне-вий садок, виноград плететься по тину. І палахкотить тут гаряче полум'я ружі. А далі, у видолінку — масив осоки, за яким тихо несе свої чисті води принадна Синюха.

— Не край, а рай, — каже стисло посивілий чоловік, окинувши поглядом рідне село.

Обступили його хлоп'ята та й перепитують:

— А чого це, дідуно Володимире, наше село так названо — Осички?

— Дозволив колись пан своїм наймитам отут, за осокою, халабуди зіп'яти. То й хутір з'явився на березі річки. За осокою — Осички.

— А скільки ви кілме-рів виміряли, коли була війна? — знову щебечуть цікаві школярки.

— Щодня не менше п'ятидесяти проходив. А війна тривала аж 1418 днів. Часом, правда, був перепочинок — в окопах. Та ще тоді, коли рани гоїв.

— І не страшно було вам, не боялися смерті?

— Я думав про оці верби і явори насвітло тоді, коли полум'я дорогою перегорджувало. Тому й живив.

— А чого це у вашому обійсті аж п'ять хат?

— То хати не мої — дітківські. Одна ще предіда. Нащо їх валити? Хай собі стоять. Щоб ви знали, як колись люди жили.

Справді, тут, на високому березі Синюхи, в зелені дерев стоїть аж п'ять хат. І всі вони його. Одна — добротна, найкраща, крита шифером, з великими світлими вікнами. У ній живе сім'я його старшої доньки Валентини. Нижче — трохи менша, розмальована мальвами — то вже для нього, сімдесятирічного Володимира Феодосійовича, і його дружини. Три менші, вкриті очеретом і життими снілками — то вже як музейні реліквії. Підфасовані їх чоловік, підмостив під глиняні стіни камінь — хай стоять.

Тільки ж не пусті три хатини. В одній селиха піч. У ній Володимир Феодосійович горнята випалював. І тепер там палахкотить вогонь, заціплюючи чудернацькі на перший погляд творіння з глини. То — величезні сулії, чаші, жбани, декоративні бочечки. В сусідній хатині — майстерня гончара. Тут — невеликий гончарський верстат, тут місиво глини, металеві миски, у яких виликує голуба і рожева полива. У ній викупе сільський умілець випалений посуд. А в третій хаті — готові вироби. Однак тут не тільки посуд.

Ось на дерев'яному постаменті красує у вінку з пшеничного колосся і степових квітів. У руках — великий коровай. Жінка в барвистій розгортавній сукні, вся вона наче сонцем осяяна — велична, щедра, добра. Цю статую Володимир Феодосійович назвав «Королева полів».

А поруч ще одне диво — стоїть біля ковадла літній циган, а навколо нього його помічники з молотками.

— Це наш сільський коваль Федір Жуган із синами, — пояснює самодіяльний скульптор. — Дуже працьовитий чоловік був. І вся його сім'я трудилася в колгоспі. То я вже й поставив для нього, Жигуна: хай дивляться люди та по-доброму заздять цій красивій людині.

«Виліпив» Сокуренько і крашу свинарку колгоспу «Аврора» Олександр Коза-ленко. Тут же виставлені по-груда всі його сім'я синів і дочок.

Більше двохсот своїх робіт з глини виставив Володимир Феодосійович у маленькій світлиці. Частину з них відправили у Кіровоград на телестудію — готується передача до 60-річчя утворення СРСР.

Є в нього мініатюри, су-веніріні вироби. Іх В. Ф. Сокуренько несе своїм односельцям, щоб подарувати на весілля молодожонам, щоб поздоровити іменинника, воїна-ветерана, людину, яку відзначають за ударну працю.

І знову спалах полум'я в печі гончара. І знову він розводив у чанах священний сурик. Іде умілець на берег Синюхи, вишукує потрібну глину. В мішках, на візку, в корзинах несе і веде до своєї майстерні. А потім шукає пісок. Пересієє його, змішує з глиною...

ГОНЧАРНОЇ справи навчив молодого Володимира його старший брат Яків. Багато років на ярмар-

ОКРЕМУ експозицію підготував В. Ф. Сокуренько до 60-річчя утворення СРСР.

Приваблює композиція «Зустріч виводителя» — дізична із Західної України зустрічає воїна Червоної Армії. Оригінально виконані скульптури «Гуцули», «Прикордонники», «Братів». І на величезних жбанках, глиняних діжечках, розмальованих мальвами і трояндами, написи: «Нас поріднила зоряна Москва», «В сім'ї вольній, новій», «Цвіти, Україно, прекрасна і сильна».

Хоча подарувати Володимир Феодосійович сільському клубу і бібліотеці погруддя В. І. Леніна, С. А. Ковалюка, В. В. М'яковського, О. С. Пушкіна. А на урок мужності умілець понесе скульптуру «Пемста» — стоїть переляканий фашист з українським кошиком яєць і качкою, а позад нього — діячина-партизанка, з пістолетом, цілиться в загарбника.

— Це наша юна підлілля Лідія Гірчик, котру по-звірчачому вбили окупанти. Їм'ям комсомолки ми назвали центральну вулицю Осичок. І пам'ятник встановили їй — при їзді в село.

ницьке містечко, польовий стан тракторної бригади.

— Приходжу якимось до будинку механізаторів, — згадує колишній секретар парторганізації колгоспу В. К. Яценко, — а наш Феодосійович ще там, хоч час йому вже йти додому — відчергував. Сидить цей літній чоловік під черешнею за столиком і ліпить якісь химерні фігурки. «Це, каже, — етюди. А вдома збільшу їх разів у двадцять, то й буде щось, може, путаще».

Ліпив він постать механізатора, ліпив солдата. І щось писав у товстому зошиті. Потім мені відкрили його таємницю: Сокуренько пише вірші. Спочатку не повірив, бо Володимир Феодосійович не пощастило доводився грамоти — походив на уроки до сільської хати-читальні щось два чи три місяці. Але його університети, як виявилось, були там, у степу. Є вілва чина, то він — до книжки. Читав Руданського і Пушкіна, перечитував Шевченка і Головка. І в його хаті до пізньої ночі горів каганчик — Сокуренько перегортав старі журнали, вивчає непамять «Кобзаря». Ось вам і вся наука. Тепер, кажуть, він теж не уявляє свого життя без книжки...

І я прошу показати мені його записник. Володимир Феодосійович соромливо подає кілька зшитків. Там — віршовані листи до сина-воїна: наказ виконати чесно свій обов'язок перед Вітчизною і не забути батьківського дому. Там сатиричні мініатюри для колгоспної стінки — «присвяти» ледарям, хепугам, п'яницям. І спогади про фронтіві дорogi, про вікопний по-двиг воїна Радянської Армії. Окремий розділ про свій рідний край, про Осички і його людей.

Люблю тебе, о благодатна ниво, Люблю Синюхи тихі береги.

Мос село повік буде щасливим, Бо наші руни щастя вберегли.

Сокуренько декламує свої вірші і просить, щоб не кепували з нього, бо «це він так, для душі, для себе».

Мрію, Лелю, Серцем люблю, Хлібну, квітучу Землю мою.

Він їде на весілля, щоб почути гарні пісні. І щоб самому заспіати про верби і огірочки, про закоханих серця. Співає він і свої пісні, мелодії яких ще ніхто не записав на нотний папір. Правда, місцевий композитор Олександр Іванов по-бібля записав. Сокуренько читає свої вірші хлоп'ятам, які його стічили на високому березі Синюхи.

Він тріається своїми натруженими руками до глиняної статуєтки, наносить на випалену глину зелену, білу, рожеву, золотаву поливу, і вже перед вами диво. Гарне диво, яким живе цей простий сільський трудар, котрий прагне подарувати людям красу.

М. ШЕВЧУК.

На знімку: В. Ф. СОКУРЕНКО в майстерні. Фото Г. СМАГІЛЕНКА.

ВІД МАСОВОСТІ — ДО МАЙСТЕРНОСТІ

фізкультурно-масової спортивної роботи за місцем проживання з нестача комплексних спортивних майданчиків, не своєчасний ремонт спортивних баз мікрорайонів.

Порівняно з 1980 роком зменшилась кількість учасників, особливо в спартакіаді «Здоров'я».

В. ТВЕРДОСТУП, інструктор відділу культурно-масової і фізкультурної роботи облпрофради.

ФУТБОЛ

Покликала Чекають «Юність» стадіони

Обласний комітет по фізичній культурі і спорту підбив підсумки спартакіади «Юність» і «Здоров'я», що відбулися в минулому році за програмою нормативів і вимог комплексу ГНО за місцем проживання.

У спартакіаді «Юність», яка проходила з п'яти видів спорту, взяло участь близько двохсот тисяч дітей і підлітків віком від семи до вісімнадцяти років.

Фінальні змагання спартакіади «Юність» виявили, у яких господарствах області найкраще ведеться спортивно-масова і оздоровча робота. Переможцями стали представники п'ятої і третьої житлово-експлуатаційних контор обласного центру та третього жеку м. Світловодська. Вони відповідно зайняли перше, друге і третє місця.

На старті «Здоров'я» вийшло понад 220 тисяч чоловік старшого вісімнадцятирічного. Посидки проходять з восьмью видів спорту. В комплексному заліку на найвищу сходинку піднялися команди підлітків з Кіровограда, на другому місці — юнаки міста енергетиків, на третьому — фізкультурники восьмої житлово-експлуатаційної контори обласного центру і ЖЕКів заводу «Червона зірка».

Коллективні переможці і призери одержать нагородні організаторів змагань. Великим подоланням у роботі по підвищенню рівня

15 лютого у Ленінграді стартує розіграш Кубка Радянського Союзу. А фінальний кубковий матч відбудеться в день Перемоги — дев'ятого травня на стадіоні імені Леніна в Москві.

Сорок п'ятий чемпіонат країни серед клубів вищої ліги почнеться 26 березня. У першому турі одеський «Чорноморець» зустрічаться з «Арабатом», київське «Динамо» — зі своїми тбіліськими однолюбниками, донецький «Шахтар» з «Нефтьч», дебютант ліги «Металіст» із Харкова з дніпропетровським «Дніпром».

Чемпіонат СРСР фінішує 18 листопада.

До футбольних всесоюзних баталій посилено готуються і колективи першої та другої ліг.

Кіровоградська «Зірка» закінчила перший навчально-тренувальний збір на спортивних базях Світловодська і повернулася додому. У Кіровограді вона продовжить підготовку до відповідальних всесоюзних поєдинків. У другій декаді лютого наші земляки вийдуть на Південне узбережжя Криму, де пройде другий цикл відпрацювання технічних, тактичних, волевових, психологічних якостей гравців.

В. ШАБАЛІН.

В. о. редактора А. РОМАНЮК.

ТОМУ, ХТО КУПУВАТИМЕ

ЕЛЕКТРОБРИТВУ,

РАДИМО

«МІК МУ-100»

АБО

«МІК МУ-101»

Ці бритви виробництва Московського заводу «Мікромашина» мають еластичну різку систему, що забезпечує високу чистоту і швидкість гоління.

Оптимально підібрані розміри і конфігурація отворів сітки виключають подразнення шкіри. Блок стрижки дозволяє підтримувати скорию, вуса та бороду.

Надзвичайно зручний електробритву «Міма» роблять:

— механізм, що включає блок стрижки без перестановки головки і вимкнення приладу;

Кіровоградська облспоживспілка. Укоопторгеклама. Зам. 3.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Пуначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патриотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолaboratorії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.